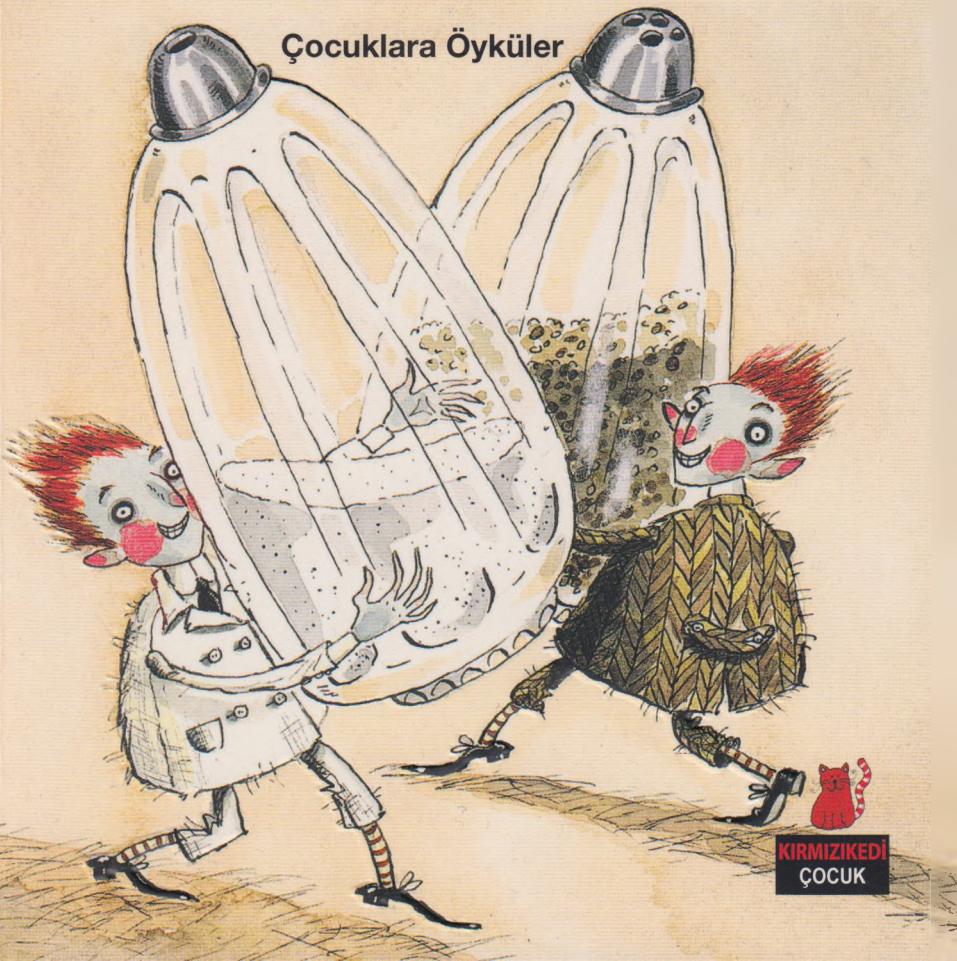
Sylvia Plath

Kiraz Hanım'ın Mutfağı

Resimleyen: **David Roberts** Çeviren: **İlknur Özdemir**

Çocuklara Öyküler

KIRMIZIKEDİ ÇOCUK

Sylvia Plath

1932'de ABD'nin Boston kentinde doğdu. Daha çocuk yaşlarda katıldığı birçok edebiyat yarışmasında ödüller kazandı. 1955-57 arasında Fulbright Bursu'yla Cambridge Üniversitesi'nde öğrenim gördü. Burada tanıştığı şair Ted Hughes'la evlendi. 1956-60 arasında yazdığı şiirlerini topladığı *Colossus* (1960) adlı ilk önemli yapıtının ardından 1963'te Victoria Lucas takma adıyla tek romanı *Sırça Fanus*'u yayımladı. Aynı yıl Londra'da yaşamına kendi eliyle son verdi. Ölümünden sonra yayımlanan yapıtları arasında *Ariel* (1965) ve *Crossing the Water* (1971) adlı şiir derlemeleri ile öykü ve düzyazılarından oluşan *Johnny Panic and the Bible of Dreams* (1977) sayılabilir. Yapıtlarında yabancılaşma, ölüm ve kendini yok etme izleklerini işlemiş, intiharından sonra en önemli çağdaş şairlerden biri sayılmıştır. Kırmızı Kedi'de Sylvia Plath: *Sırça Fanus, Günlükler, Ariel ve Seçme Şiirler, Johnny Panik ve Rüyaların Kutsal Kitabı, Kiraz Hanım'ın Mutfağı.*

David Roberts

Liverpool'da doğdu. Manchester Metropolitan Üniversitesi'nde moda tasarımı öğrenimi gördü. Üniversiteden mezun olduktan sonra moda illüstratörlüğü yapmaya başlasa da çocuk kitapları resimlemek onun için her zaman bir tutku oldu. David Roberts İngiltere'de yaşıyor.

İlknur Özdemir

İstanbul'da doğdu. İstanbul Alman Lisesi'ni ve Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nü bitirdi. Almanca ve İngilizceden çok sayıda çevirisi bulunmaktadır ve *Senin Öykün Hangisi* adlı bir öykü kitabı vardır.
Kırmızı Kedi'deki Çocuk Kitapları Çevirileri: Samed Behrengi'den *Küçük Kara Balık, Bir Şeftali Bin Şeftali, Sevgi Masalı, Çıngıraklı Deve, Kel Güvercinci, Tarhun,* Virginia Woolf'tan *Yaşlı Kadın ve Papağan,* Sylvia Plath'tan *Kiraz Hanım'ın Mutfağı.*

Kırmızı Kedi Yayınevi: 437
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 90

Özgün adı: *Collected Children's Stories*

Kiraz Hanım'ın Mutfağı
Sylvia Plath
Çeviren: İlknur Özdemir

The Bed Book © Frieda and Nicholas Hughes, 1976
The It-Doesn't-Matter Suit © Frieda and Nicholas Hughes, 1996
Mrs Cherry's Kitchen © Frieda and Nicholas Hughes, 2001
İllüstrasyonlar © David Roberts, 2001
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2012

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Alkım Özalp
Kapak ve İllüstrasyonlar: David Roberts
Kapak Uygulama ve Grafik: Yeşim Ercan Aydın

Bu kitabın ilk baskısı Faber and Faber Limited tarafından 2001 yılında yayımlanmıştır. Türkçe yayın hakkı Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Nisan 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-9908-61-0
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset Ltd. Şti.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedikitap.com /www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap ve Kırmızı Kedi - ÇOCUK
twitter.com/krmzkedikitap / kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr
Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Sylvia Plath

Kiraz Hanım'ın Mutfağı

Çocuklara Öyküler

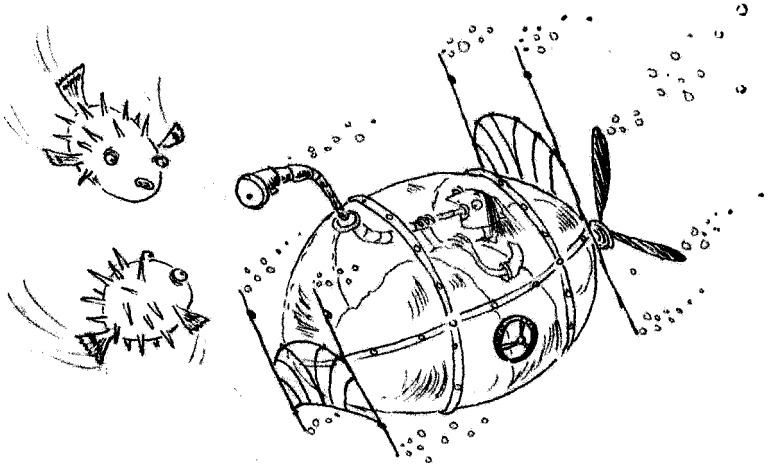
Çeviren: İlknur Özdemir

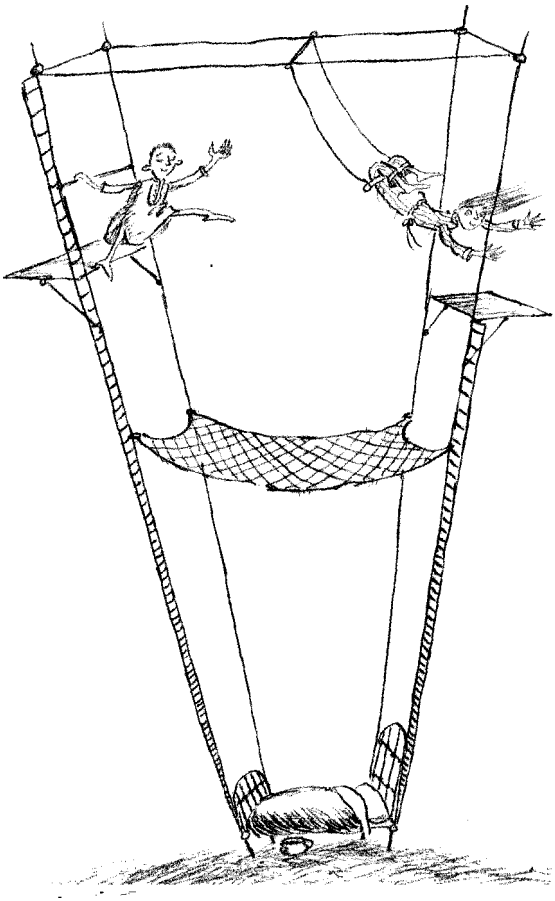
ÇOCUK

İÇİNDEKİLER

Yatak Kitabı 7
"Hiç Önemi Yok" Elbisesi 29
Kiraz Hanım'ın Mutfağı 61

YATAK KİTABI

Boy boy olur yataklar–
Tek kişilik ya da iki,
Çocuklar için ya da beşik kadar
Kimi kocamandır, kimi geçer iç içe.

Yatakların çoğunda
Uyunur ya da dinlenilir,
Ama *en* iyi yataklar
Çok daha ilginçtir!

Yalnızca beyaz, küçük
İçine gömüldüğümüz, küçük
Her gece yattığımız, küçük
Işığı söndürülen küçük yatak değil–

Bundan başka,
Balık tutmak için yatak vardır,
Kediler için yatak vardır,
Ve bir sürü akrobat için.

En doğru yatak
(Ne dediğimi anlıyor musun)
Denizaltı olabilen
Bir yataktır aslında

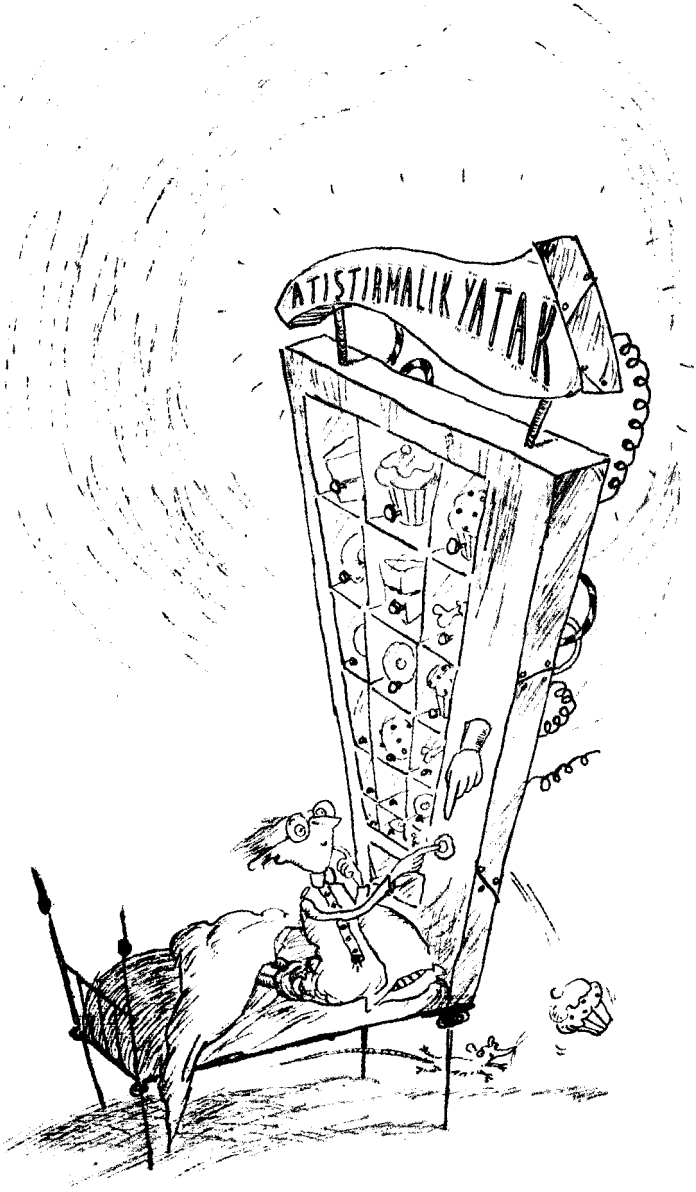
Tertemiz ve yemyeşil
Suların içinden kayan,
Bir balık gibi
Gümüşsü ve kaygan

Ya da jet motorlu bir yatak
Mars'a gidilirken
Korur seni cibinliklerle
Yıldızlar hızla geçerken.

Acıkırsan eğer
Gecenin ortasında
Bir atıştırmalık yatak
İyi gelir iştahına–

Ucunu kemireceğin
Ekmekten bir yastıkla
Ve başucunda yatağın
Koca bir otomatla

Para gerekmez orada
Kekler hemen fırlar
Sokunca parmağını deliğe,
Ve de haşlanmış tavuklar.

ATIŞTIRMALIK YATAK

Canımız istediğinde
Kirletebileceğimiz bir yatak
Çok işimize yarar
Gerektiğinde

Siyahlı, mavili, pembeli
Lekeli örtülerle,
Mürekkep döksen üstüne
Anlamaz hiç kimse

Ya da köpek ve kediler
Ve bir de muhabbetkuşu
Üzerinde tepinseler
Çamurlu ayaklarıyla.

Kirletilebilen bir yataksa
Hiç önemli değildir
Üzerine reçel de dökülse,
Boya da fışkırsa!

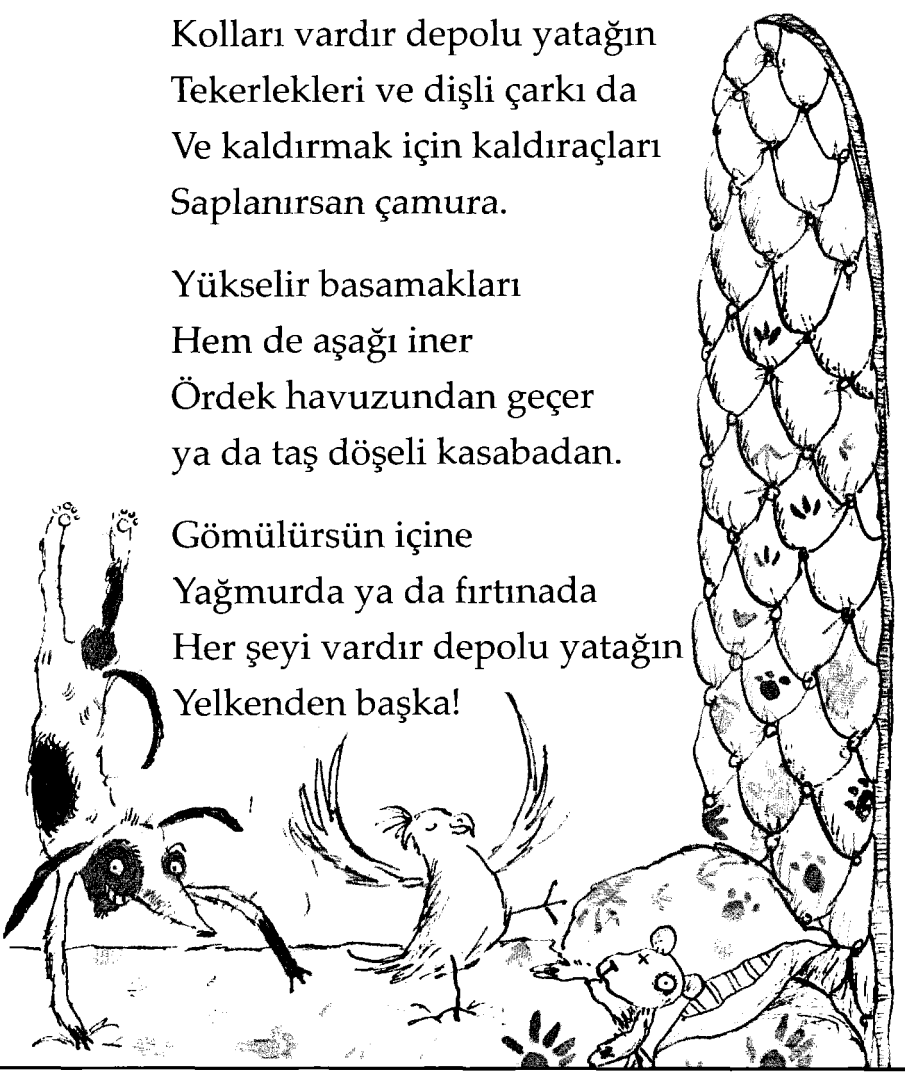

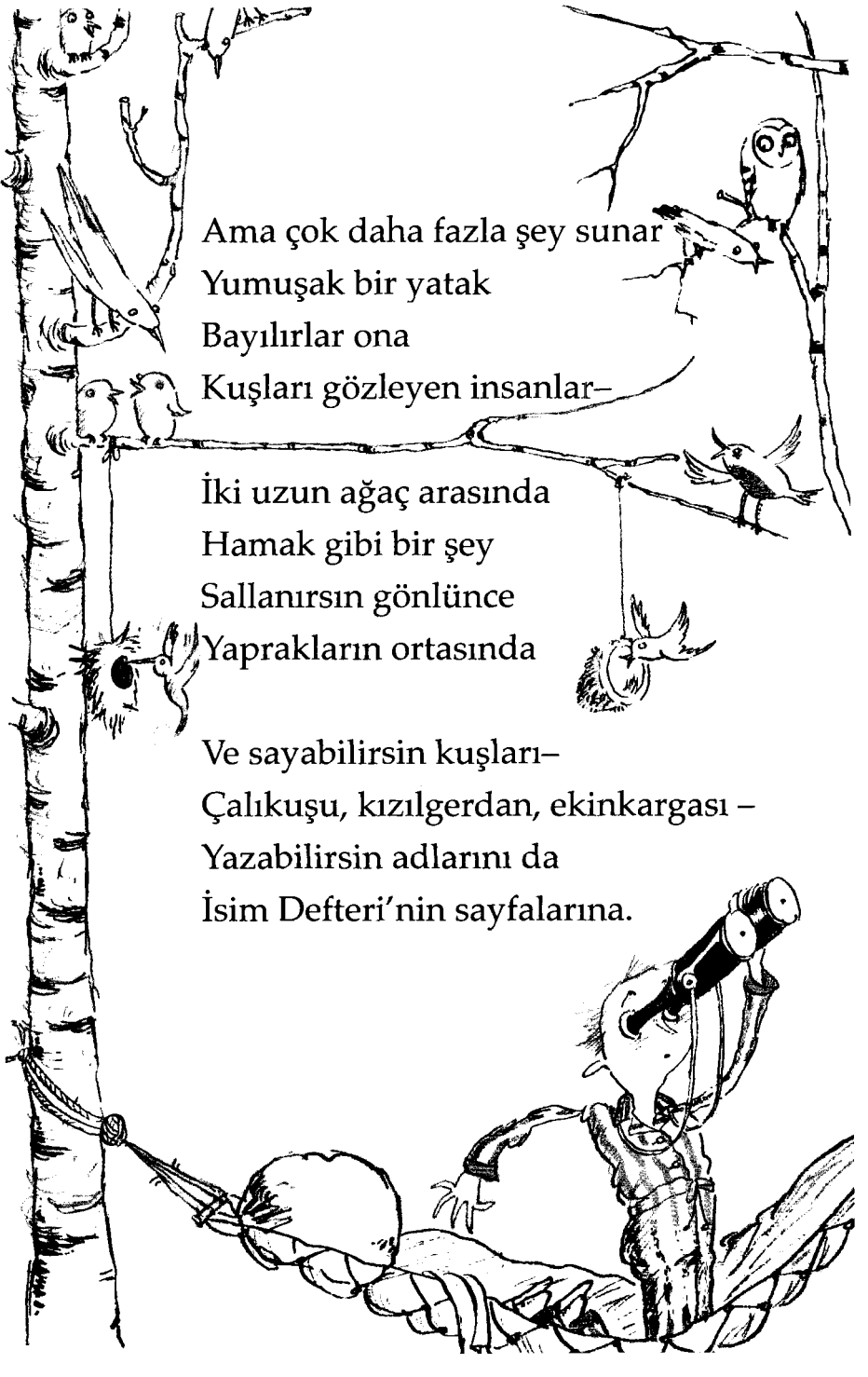
Öte yandan bir gün
Taşınmak istersen eğer
En iyisi depolu yataktır
Taşımacılar da onu sever.

Kolları vardır depolu yatağın
Tekerlekleri ve dişli çarkı da
Ve kaldırmak için kaldıraçları
Saplanırsan çamura.

Yükselir basamakları
Hem de aşağı iner
Ördek havuzundan geçer
ya da taş döşeli kasabadan.

Gömülürsün içine
Yağmurda ya da fırtınada
Her şeyi vardır depolu yatağın
Yelkenden başka!

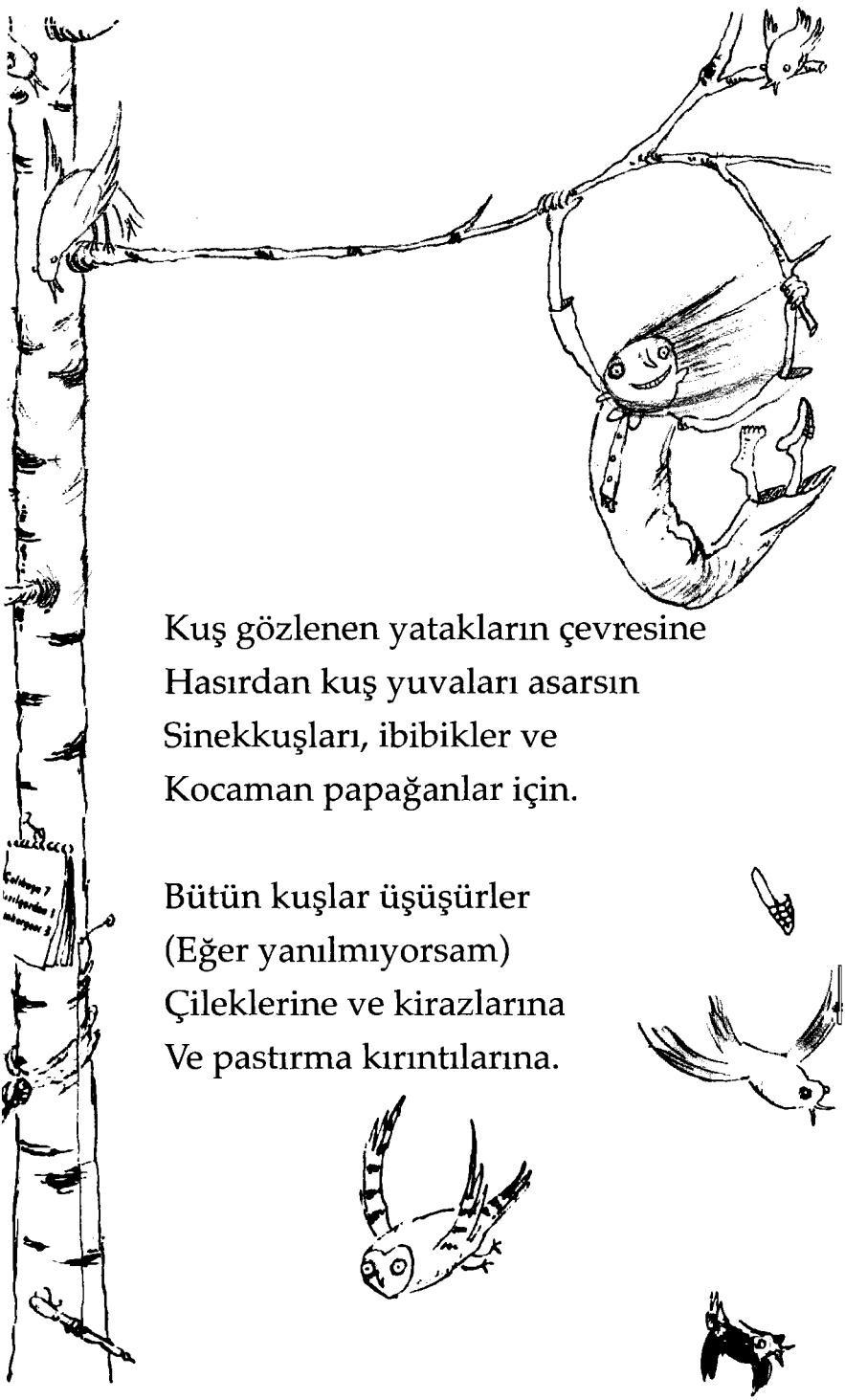

Ama çok daha fazla şey sunar
Yumuşak bir yatak
Bayılırlar ona
Kuşları gözleyen insanlar–

İki uzun ağaç arasında
Hamak gibi bir şey
Sallanırsın gönlünce
Yaprakların ortasında

Ve sayabilirsin kuşları–
Çalıkuşu, kızılgerdan, ekinkargası –
Yazabilirsin adlarını da
İsim Defteri'nin sayfalarına.

Kuş gözlenen yatakların çevresine
Hasırdan kuş yuvaları asarsın
Sinekkuşları, ibibikler ve
Kocaman papağanlar için.

Bütün kuşlar üşüşürler
(Eğer yanılmıyorsam)
Çileklerine ve kirazlarına
Ve pastırma kırıntılarına.

Bu yatakların *hiçbirini*
Katlayıp kaldırmak
Kolay değil elbette
Ya da tutup taşımak

Cep-boy bir yatak
En iyisi olur böylece.
Yemeği dışarıda yiyorsan
Arkadaşın Jim ya da Joan teyzenle

Ve sana derlerse: *Çok yazık*
Gece bizde kalamıyorsun,
Ama yok görüyorsun
Fazladan bir yatak

Çıkarırsın yatağını
Bezelye kadar küçülen,
Sularsın her yanını
Büyüyene kadar.

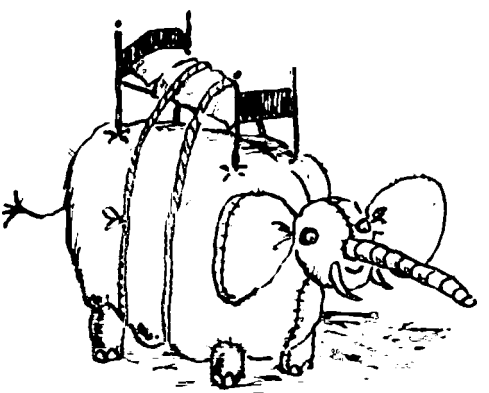
Evet, cep-boy bir yatak
Çok işe yarayacak
Ama nasıl bilebilirsin,
Nasıl bilebilirsin ki

Sen içinde yatarken
Küçülmeyeceğini
Bezelye kadar,
Ne olur halin *o zaman*?

A, burada bir yatak var
Onun gibi küçülmeyen
Daha yüzer-gezer
Öbürkünden!

Fil yatağa otursun
Gidersin istediğin yere
Muzları da koparırsın
Doğruca dallarından.

Örneğin sen hapşırınca
Kaplanlar sıçrarsa havaya
Yo, sıçrayamazlar daha yükseğe
Filin dizlerinden.

Fil yataklarda
Gezerler bütün krallar
İçleri gölgeliktir
Havuzlar gibi serindir

Bir yanından tırmanır
Öbür yandan kayarsın aşağıya.
Herkesin bildiği gibi
Filler aldırmaz buna!

Afrikalılar bile
Yakınırlarsa sıcaktan
Onları serinleten bir duş
Yetişir hemen o taraftan

Ama hava buz gibi
Soğuksa eğer
Bir Kuzey Kutbu yatağı
Edinmeye değer.

Karın kat kat altında bile
Sıcaktır kızarmış ekmek gibi
Sıcaktır bir Eskimo'nun
Buzdaki yatağı gibi.

Kuzey Kutbu yatağı
Kürkten yapılmıştır
Bir kâşifsen eğer
Tam sana göredir,

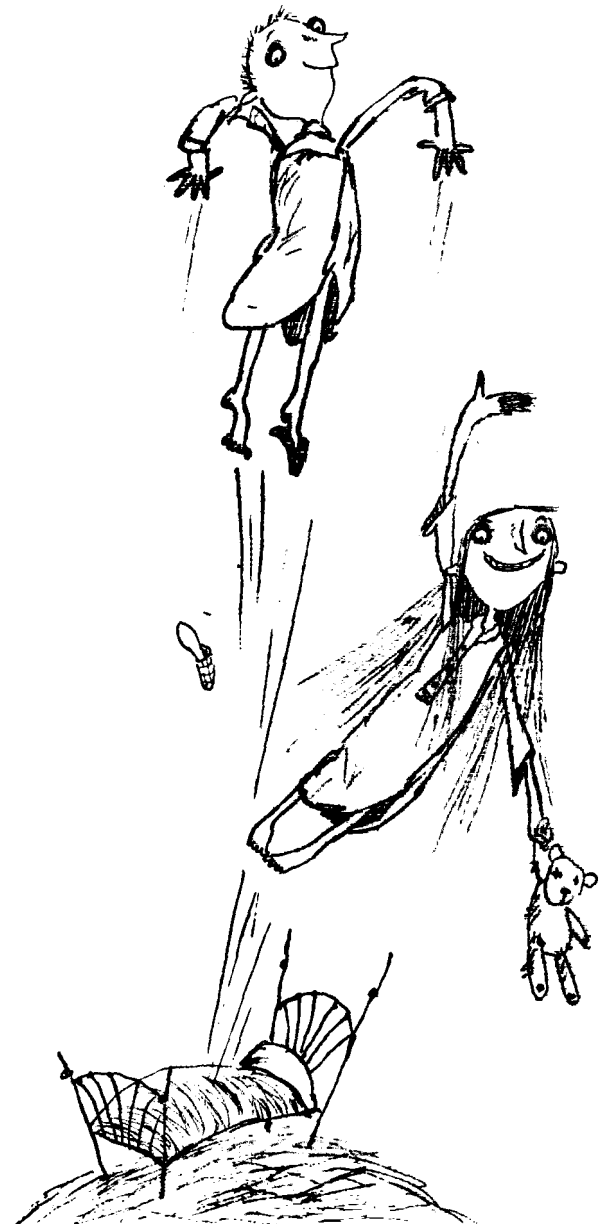
Ya da yalnızca
Donmuşsa burnun
İçindeki soba
Ayaklarını sıcak tutsun.

Kimin umurunda
Büyük mü küçük mü bir yatak,
Yamru yumru mu, eğri büğrü mü,
Kim aldırır buna

Yayları gergin ve
Yepyeni olduğu sürece.
Zıplayabildiğin bir yatak
Zıplatır seni göklere–

Gülhatmilerin üstünden
(uçarsın geze geze)
Yönelirsin doğruca
Baykuşların sesine,

Ayın üstünden geçip
Gidersin Timbuktu'ya
Kangurudan bile
Daha yaylı yaylarla.

Görebilirsin Büyükayı'yı
Telaşlı mı acaba
Ve kalmak istersin belki
Bir-iki hafta orada.

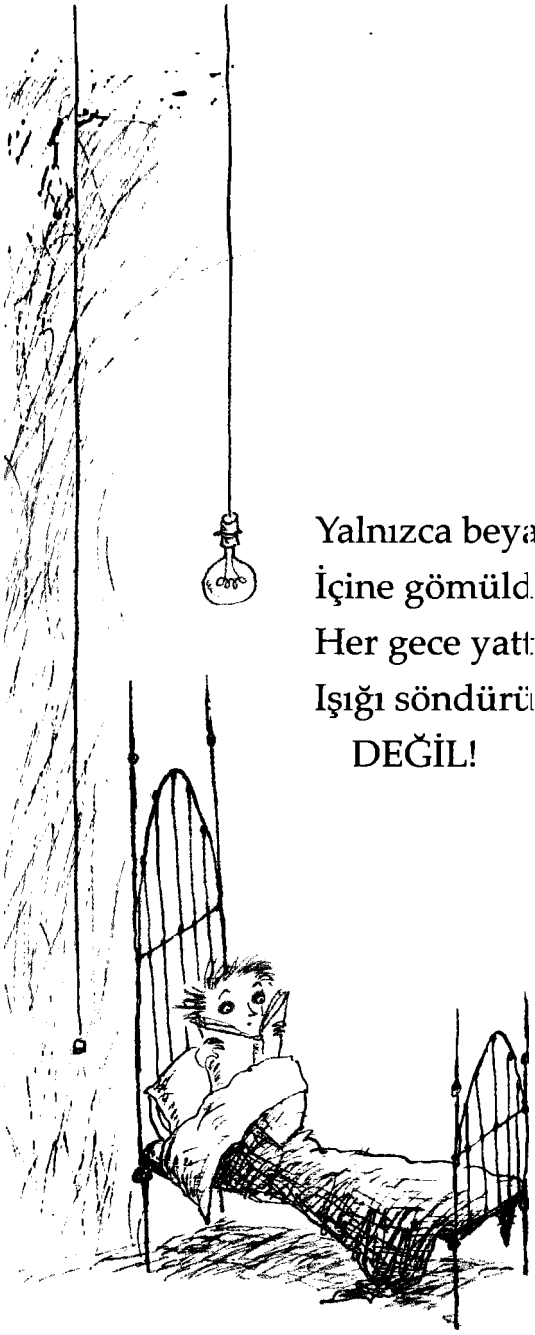
İşte sana ve bana uyan
Yataklar *bunlardır*!
İçine girebileceklerimiz,
İşte karşımızdadır:

Cep-boy yataklar ve
Atıştırmalık yataklar,
Depolu yataklar,
Fil sırtında yataklar,

Havada uçabilen ya da
Dalabilen suyun altına,
Yaylanan yataklar, ya da
Zıplatıp sağa sola baktıran,

Kuş gözlenecek yataklar,
Soğuk havalar için yataklar–
Her yatak olabilir
Tek koşulu şudur,

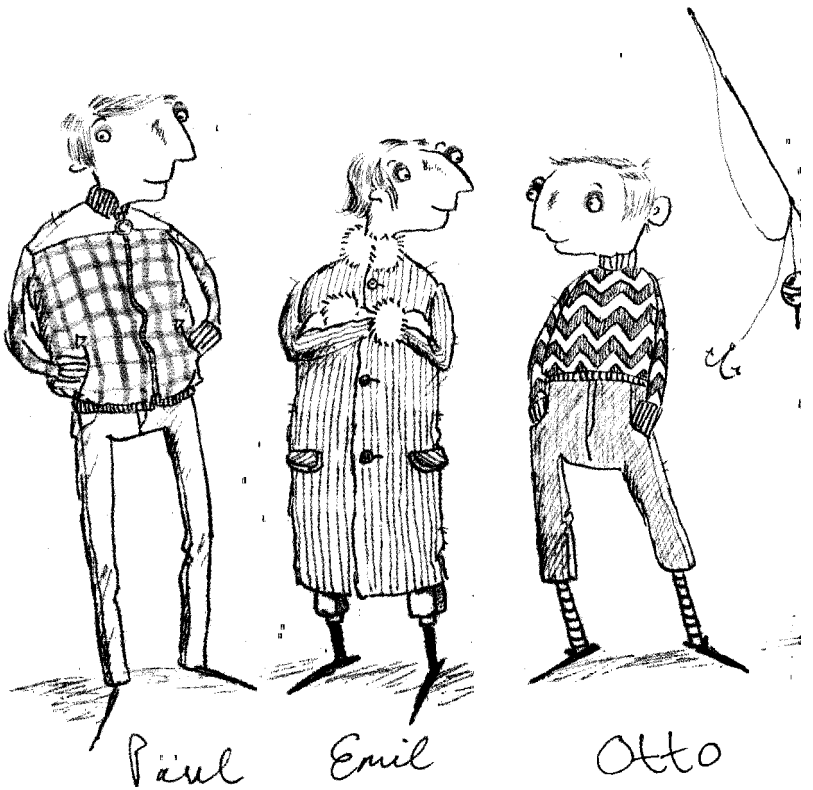
Farklı ve tuhaf olmalı
Ve sürprizlerle dolu –
Biçimleri şaşırtmalı
Ve çeşit çeşit boyları,

Yalnızca beyaz, küçük
İçine gömüldüğümüz, küçük
Her gece yattığımız, küçük
Işığı söndürülen küçük yatak
DEĞİL!

"HİÇ ÖNEMİ YOK" ELBİSESİ

Paul
Emil
Otto

Max Nix yedi yaşındaydı ve yedi erkek kardeşin en küçüğüydü. En büyükleri, hem de içlerinde en uzun boylu olan Paul'dü. İkinci kardeş Emil'di. Sonra Otto ve Walter ve Hugo ve Johann geliyordu.

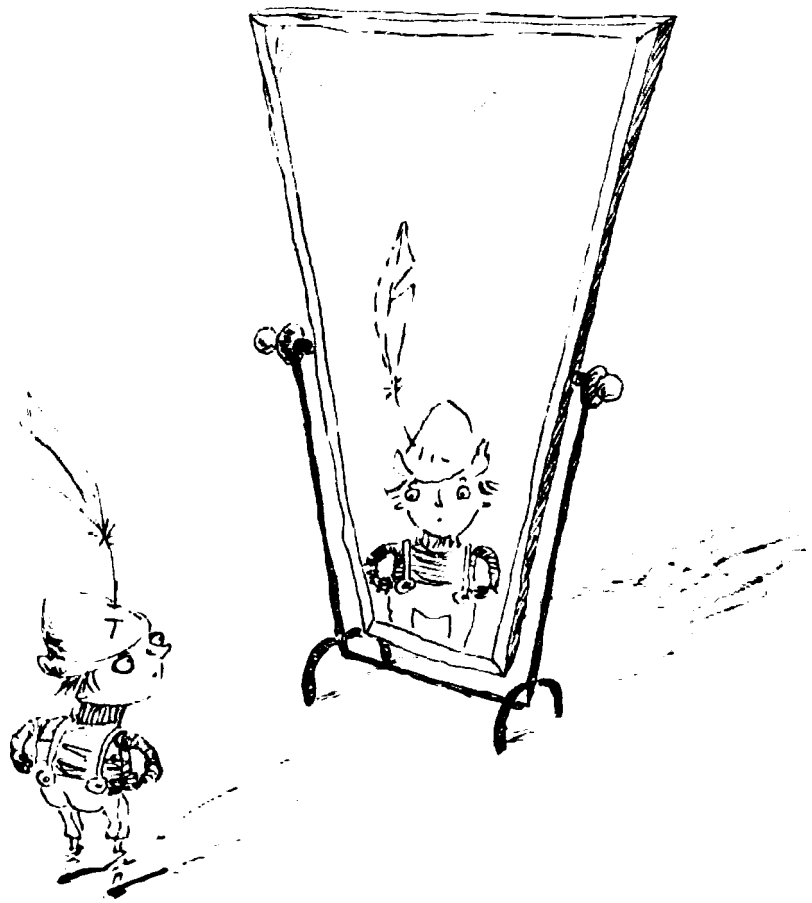

En küçükleri Max'tı. Max'ın asıl adı Maximilian'dı, ama sadece yedi yaşında olduğundan adının bu kadar uzun olmasına gerek yoktu. Bu yüzden herkes onu kısaca Max diye çağırırdı. Max, Anne Nix ve Baba Nix'le ve altı erkek kardeşiyle birlikte Winkelburg adındaki küçük bir köyde yaşardı, burası dik bir dağın yamacının ortasındaydı. Dağın üç tane doruğu vardı ve bu dorukların üçünün tepesi de, yaz-kış, tıpkı üç koca top vanilyalı dondurma gibi karla kaplı olurdu. Ay'ın turuncu renkli bir balon gibi yusyuvarlak ve parlak göründüğü gecelerde Max'ın evinin yukarılarındaki karanlık çam ormanında tilkilerin uluduğu duyulurdu. Güneşin parladığı, bulutsuz günlerde aşağıdaki, çok aşağıdaki vadide, daracık ve incecik gümüş bir kurdeleye benzeyen ırmağın ışıldadığı, yanıp söndüğü görülebilirdi.

Max yaşadığı yeri severdi.

Bir tek şey dışında mutluydu Max.

Max kendisine ait bir elbisesi olmasını dünyadaki her şeyden çok istiyordu.

Max'ın yeşil bir kazağı, yeşil yün çorapları, yeşil çuhadan, üzerine hindi tüyü takılı bir avcı şapkası vardı. Hatta oymalı kemik düğmeleri olan güzel bir de kısa, deri pantolonu vardı. Ama bir kazakla bir kısa pantolonun bir takım elbisenin – uzun pantolon ve ona uygun ceketten oluşan, ısmarlama dikilmiş bir takım elbisenin yerini tutmayacağını herkes bilirdi.

Max Nix, Winkelburg'da nereye baksa –doğuya ve batıya, kuzeye ve güneye, yukarıya ve aşağıya ve dört bir tarafına– takım elbiseli insanlar görüyordu. Bazılarınınki işe giydikleri elbiselerdi; bunlar kahverengi ya da gri kumaştan, sağlam giysilerdi. Bazılarınınki düğünlerde giyilecek elbiselerdi, bunlar da çizgili ipekten yelekleri olan çok şık elbiselerdi. Kayak elbiseleri olan insanlar da vardı, bu elbiseler masmavi ya da kıpkırmızıydı, kol

ağızlarıyla yakalarına da kar taneleri ya da beyaz çiçekler işlenmişti.

Bazı insanların yazlık, keten elbiseleri vardı, bunlar bembeyaz ve mektup kâğıdı gibi gıcır gıcırdı. Baba Nix'in de, Paul, Emil, Otto, Walter, Hugo ve Johann'ın da elbiseleri vardı. Dağda yaşayan *herkesin* öyle ya da böyle bir elbisesi vardı, bir tek Max'ın yoktu.

Ama Max *yalnızca* işe giderken giyilecek bir elbise istemiyordu

(öylesi çok basit olurdu)

yalnızca düğünlerde giyilecek elbise de istemiyordu

(bu da çok süslü olurdu)

yalnızca kayak yaparken giyilecek elbise de istemiyordu

(çok sıcak olurdu o zaman)

yalnızca yazın giyilecek olanı da istemiyordu

(hiç ısıtmazdı öylesi).

Yıl boyunca giyebileceği bir elbise istiyordu.

Her şeyi yapabileceği bir elbise istiyordu.

Doğum günlerinde ve tatillerde giydiği zaman basit kaçmamalıydı, okula giderken ve inekleri güderken giydiğinde süslü görünmemeliydi. Temmuzda yürüyüş yaparken sıcak tutmamalıydı, karda dolaşırken de üşütmemeliydi.

Eğer Max'ın yıl boyunca giyebileceği bir elbisesi olsaydı, o geçerken kasap ve fırıncı, demirci ve kuyumcu, tamirci ve

terzi ve hancı ve öğretmen ve bakkal ve ev kadınları ve papaz ve belediye başkanı ve Winkelburg'daki herkes evlerinin kapılarına ve pencerelerine üşüşürdü. "Bakın!" diye mırıldanırlardı birbirlerine. "Maximilian geçiyor o harika elbisesiyle!"

Eğer Max'ın her zaman giyebileceği bir elbisesi olsaydı, Winkelburg'un sokaklarındaki kediler ve kaldırımlardaki köpekler, hayranlıkla mırlayarak ve hırlayarak kasabanın her yerinde onun peşinden giderlerdi.

Winkelburg'un postacısı Nix'lerin kapısını çalıp o kocaman paketi teslim ettiğinde Max işte böyle bir elbisenin hayalini kuruyordu.

Paket uzun, yassı bir kutu şeklindeydi.

Kalın, kahverengi paket kâğıdına sarılmıştı. Kırmızı bir iple bağlanmıştı.

Max paketin üst tarafına çaprazlama, iri, siyah harflerle yazılmış N-I-X'i okudu. Soyadının önündeki isim yağmurdan silinmişti, Winkelburg postanesinin müdürü bile okuyamamıştı onu. Bu yüzden o paketin Nix'lerden hangisine geldiğini kimse bilemedi.

Paket, Baba Nix'e de gelmiş olabilirdi, Paul ya da Emil'e de, Otto ya da Walter'e de,

Hugo ya da Johann'a da. Hatta Max'a bile gelmiş olabilirdi. Hiç kimse emin değildi.

Anne Nix az önce bir fırın dolusu kayısılı küçük pasta pişirmişti. Herkes mutfak masasının çevresine oturdu; kayısılı küçük pastaları birer birer yerken paketin kime geldiğini, kimden geldiğini, içinde ne olduğunu merak ediyorlardı.

Noel zamanı değildi, öyleyse bu bir Noel hediyesi olamazdı.

Kimsenin doğum günü de yoktu yakınlarda, bu yüzden doğum günü hediyesi de değildi.

"İçinde bir çift kayak olamayacak kadar kısa bu paketin boyu," dedi Paul.

"İçinde kızak olamayacak kadar küçük," dedi Emil.

"Bisiklet olamayacak kadar," dedi Otto, paketi kolayca kaldırırken, "hafif bu."

"Balık oltası olamayacak kadar geniş," dedi Walter.

"Av bıçağı olamayacak kadar büyük," dedi Hugo.

Johann kulağını pakete dayadı ve onu hafifçe salladı. "İçinde inek çıngırağı olamayacak kadar sessiz," dedi.

Max hiçbir şey söylemedi. Bana ait olamayacak kadar güzel, diye düşündü.

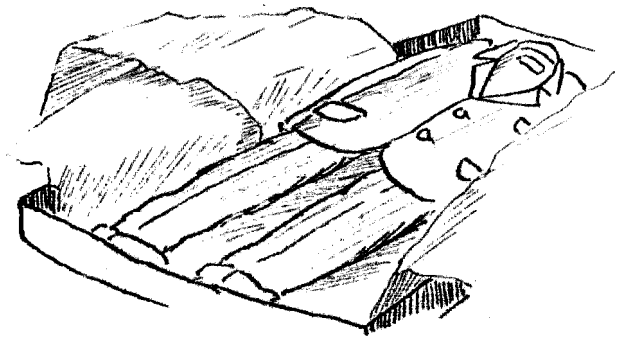
Sonunda kayısılı küçük pastalar bitti, ama paketin içinde ne olduğunu hâlâ kimse bilemiyordu.

"Haydi açalım," dediler.

Baba Nix kırmızı ipin düğümünü çözdü. Anne Nix de kahverengi paket kâğıdını açtı. Kahverengi kâğıdın içinde gri renkte bir karton kutu vardı. Paul kutunun kapağını kaldırdı. Gri kutunun içinde bol miktarda ince, beyaz kâğıt gördüler. Emil ve Otto ve Walter ve Hugo ve Johann ve Max, hep

birden kâğıtların bir kısmını çıkardılar.

Ve kutunun içinde, etrafını halka gibi saran ince, beyaz kâğıtların arasında

yünlü,
tüylü,
yepyeni,
hardal sarısı
bir
elbise

duruyordu, önünde ayna gibi parıldayan üç tane pirinç düğme vardı, ayrıca arkasında iki tane, her kol ağzında da birer pirinç düğme görünüyordu.

"Ne tuhaf bir elbise," dedi Baba Nix. "Böyle bir şey görmemiştim hiç."

"Kaliteli, sağlam bir kumaştan yapılmış," dedi Anne Nix, sarı kumaşı başparmağıyla

işaretparmağının arasına alarak. "*Böyle* bir elbise kolay kolay yıpranmaz."

"Çok şık bir elbise!" dedi Paul.

"Tüy gibi hafif!" dedi Emil.

"Tereyağı gibi parlak!" dedi Otto.

"Kızarmış ekmek gibi sıcak!" dedi Walter.

"Kısacası güzel!" dedi Hugo.

"Mükemmel!" dedi Johann.

"Bayıldım!" dedi Max.

Yedi kardeşin yedisi de, keşke böyle bir elbisem olsa, dedi içinden.

Ama elbise Baba Nix'in üzerine uyacak gibi görünüyordu. Bu yüzden Baba Nix onu giyip denedi. Ceket yeterince genişti,

pantolon da yeterince uzun. Elbise Baba Nix'in üzerine tam oturmuştu.

"Yarın işe giderken bu elbiseyi giyeceğim," dedi.

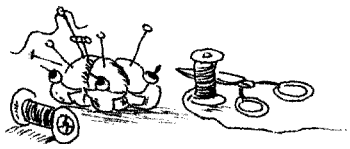
Baba Nix bankada çalışıyordu. O yünlü, tüylü, yepyeni, hardal sarısı elbiseyi işe giderken giymenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Bütün Winkelburg'da böyle bir elbise görülmemişti. İnsanlar ne derlerdi acaba? Belki de o elbisenin aklı başında bir bankacı için fazla havalı olduğunu düşünürlerdi. O pirinç düğmeler iri metal paralar gibi parlardı. Öteki bankacıların hepsi lacivert ya da koyu gri elbiseler giyiyorlardı. Hardal sarısı bir elbise giyen görülmemişti.

Sonunda Baba Nix içini çekti ve, "Hardal sarısı giyemeyecek kadar büyüğüm ben," dedi.

Paul soluğunu tuttu.

"Elbiseyi Paul'e vereceğim," dedi Baba Nix.

Paul hardal sarısı elbiseyi giyip denedi. Paul'ün boyu da Baba Nix kadar uzundu, bu yüzden pantolonun boyu iyi geldi ona. Ama gövdesi Baba Nix kadar geniş değildi, ceket bol geldi, kat kat sarktı üzerinden. Ne var ki Anne Nix iğne-iplik kullanmada pek ustaydı. Şurayı daralttı, burayı dikti. İşini bitirdiğinde elbise Paul'ün üzerine güzelce oturdu.

"Yarın kayak kaymaya giderken bu elbiseyi giyeceğim," dedi Paul. Paul arkadaşlarıyla sık sık kaymaya giderdi. O yünlü, tüylü, yepyeni, hardal sarısı elbiseyi kayağa giderken giymenin nasıl bir şey

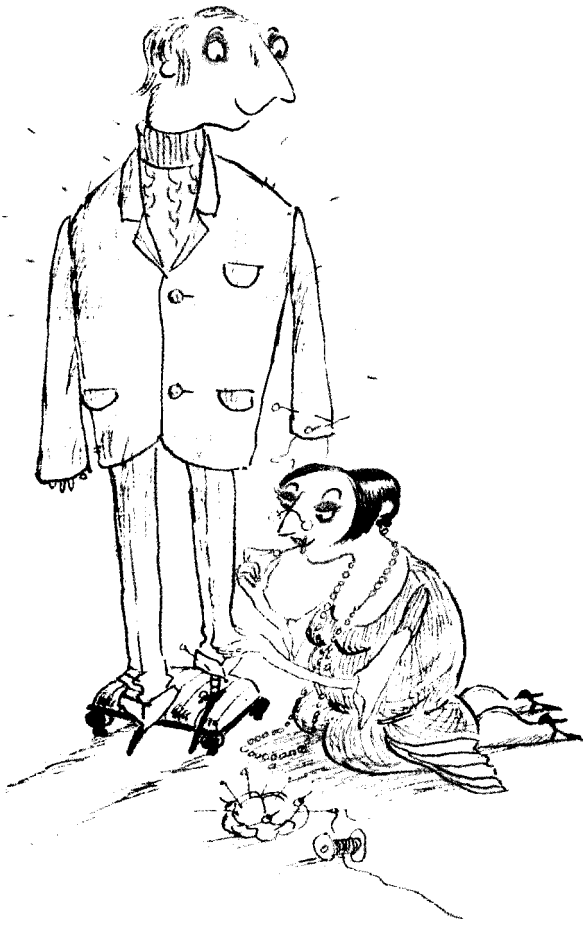
olacağını düşündü. Bütün Winkelburg'da böyle bir elbise görülmemişti. Arkadaşları ne derlerdi acaba? Belki de sarının kayak kıyafeti için uygun bir renk olmadığını düşünürlerdi. Karların üzerinde ayçiçeği tarlasına benzerdi. Arkadaşlarının hepsi ya mavi ya da kırmızı kayak kıyafetleri giyiyorlardı. İçlerinde hardal sarısı kıyafet giyen yoktu hiç.

Sonunda Paul içini çekti, "Ben de hardal sarısı bir elbise giyemeyecek kadar büyüğüm," dedi.

Emil soluğunu tuttu.

"Elbiseyi Emil denesin," dedi Paul.

Böylece hardal sarısı elbiseyi Emil denedi. Emil'in gövdesi de Paul kadar genişti, ama boyu daha kısaydı. Elleri ceketin kollarının içinde kalıyor, pantolonun paçaları ayakkabılarının üzerinde kat kat oluyordu.

Ama Anne Nix şurasını kıvırdı, burasını dikti. İşini bitirdiğinde elbise Emil'in üzerine güzelce oturdu.

"Yarın kızak yarışına giderken bu elbiseyi giyeceğim," dedi Emil.

Emil, Winkelburg'daki kızak takımının üyelerinden biriydi. Ayda bir kez onun takımı, dağın öbür tarafındaki kasabanın kızak takımıyla yarışırdı. O yünlü, tüylü, yepyeni, hardal sarısı elbiseyi kızak yarışlarında giymenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Bütün Winkelburg'da böyle bir elbise görülmemişti. Takım arkadaşları ne derlerdi acaba? Belki de o hardal sarısı elbiseyle hava atmaya çalıştığını düşünürlerdi. Kızak pistinde aşağı doğru kayarken şimşek çakması gibi görünecekti. Takım arkadaşlarının hepsi kahverengi fermuarlı ceketler ve kahverengi pantolonlar giyiyorlardı. İçlerinden hiçbiri

hardal sarısı bir kıyafet giymiyordu.

Sonunda Emil içini çekti, "Ben de hardal sarısı bir elbise giyemeyecek kadar büyüğüm," dedi.

Otto soluğunu tuttu.

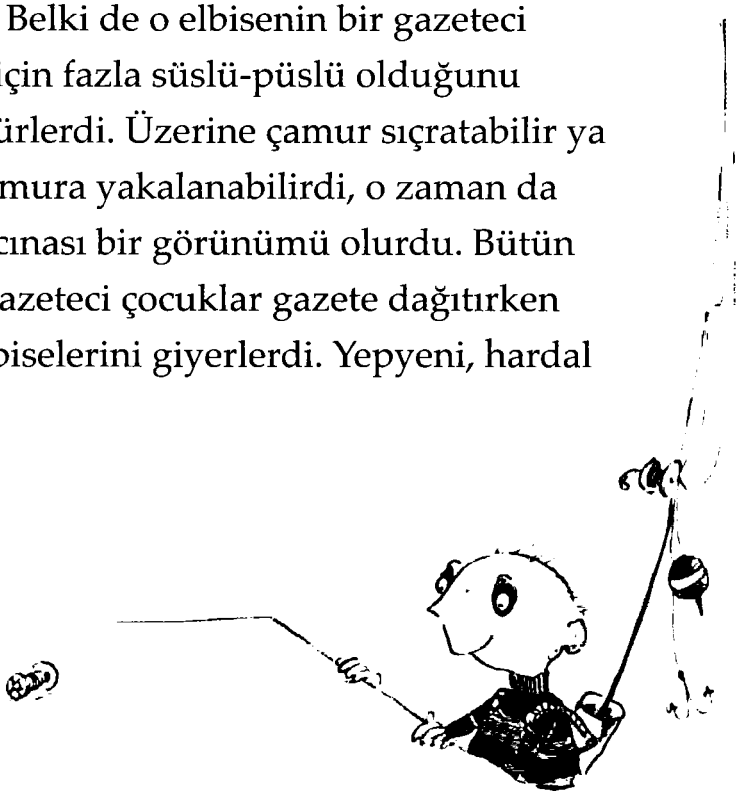
"Belki de bu elbise Otto'ya uygundur," dedi Emil.

Böylece hardal sarısı elbiseyi Otto denedi. Otto'nun boyu Emil kadar uzundu, ama omuzları onunkiler kadar geniş değildi. Ceket biraz sarkıyordu omuzlarından. Ama Anne Nix şurasını biraz kıvırdı, burasını biraz dikti. İşini bitirdiğinde elbise Otto'nun üzerine güzelce oturdu.

"Yarın gazeteleri dağıtırken bu elbiseyi giyeceğim," dedi Otto.

Otto bisikletiyle gazete dağıtırdı. O yünlü, tüylü, yepyeni, hardal sarısı elbiseyi gazete dağıtırken giymenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Bütün Winkelburg'da böyle bir elbise görülmemişti. Müşterileri ne derlerdi acaba? Belki de o elbisenin bir gazeteci çocuk için fazla süslü-püslü olduğunu düşünürlerdi. Üzerine çamur sıçratabilir ya da yağmura yakalanabilirdi, o zaman da nasıl acınası bir görünümü olurdu. Bütün öteki gazeteci çocuklar gazete dağıtırken eski elbiselerini giyerlerdi. Yepyeni, hardal

sarısı bir elbise giyen yoktu aralarında.

Sonunda Otto içini çekerek, "Ben de hardal sarısı bir elbise giyemeyecek kadar büyüğüm," dedi.

Walter soluğunu tuttu.

"Elbise bana uyduysa Walter'e de uyar," dedi Otto.

Walter hardal sarısı elbiseyi denedi. Walter'in boyu Otto'dan biraz daha kısaydı hem de biraz daha zayıftı. Ama Anne Nix şurasını biraz kıvırdı, burasını biraz dikti, pirinç düğmelerin yerini de 2-3 santim kadar kaydırdı. İşini bitirdiğinde elbise Walter'in üzerine güzelce oturdu.

"Yarın buzda balık avlamaya giderken bu elbiseyi giyeceğim," dedi Walter.

Walter, Winkelburg Gölü'nde kışın sık sık buzda balık avlamaya giderdi. O yünlü, tüylü, yepyeni, hardal sarısı elbiseyi balık tutarken giymenin nasıl bir şey

olacağını düşündü. Bütün Winkelburg'da böyle bir elbise görülmemişti. Balıklar ne düşünürlerdi acaba? Belki de elbise onları korkuturdu. Buzun üstünde parlak bir güneş gibi ışıldardı. Öbür balıkçılar yazın hep yeşil elbiseler giyerlerdi ki balıklar onları yapraklardan ayıramasın, kışın da kahverengi giysiler giyerlerdi ki balıklar onları ağaç gövdeleri sansın. Hiçbiri hardal sarısı bir elbise giymezdi.

Sonunda Walter içini çekerek, "Ben de bu hardal sarısı elbiseyi giyemeyecek kadar büyüğüm," dedi.

Hugo soluğunu tuttu.

"Belki Hugo giymek ister bunu," dedi Walter.

Böylece Hugo denedi hardal sarısı elbiseyi. Hugo'nun boyu Walter'den oldukça kısaydı, ama Anne Nix elbisenin

şurasını biraz kesti, burasını makasıyla biraz kırptı, ipliklerin uçlarını içe kıvırdı. İşini bitirdiğinde elbise Hugo'nun üzerine tam oturdu.

"Yarın ava giderken bu elbiseyi giyeceğim," dedi Hugo.

Hugo sık sık Winkelburg'un yukarılarındaki ormanda tilki avlamaya giderdi, bunun da nedeni tilkilerin Winkelburg'daki tombul piliçleri çalmalarıydı. O yünlü, tüylü, yepyeni, hardal sarısı elbiseyi avlanırken giymenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Bütün Winkelburg'da böyle bir elbise görülmemişti. Acaba tilkiler ne düşünürlerdi? Belki de bir kovuğa gizlenip

onunla alay ederlerdi. Uzaktan bakınca pirinç düğmeler ampul gibi parlar, tilkiyi uyarırlardı. Hugo geliyor diye. Öteki avcıların hepsi kareli ve benekli elbiseler giyerlerdi ki tilkiler kendilerini ormanın kareli ve benekli gölgelerinde göremesinler. İçlerinden hiçbiri hardal sarısı bir elbise giymezdi.

Sonunda Hugo içini çekti, "Ben de hardal sarısı bir elbise giyemeyecek kadar büyüğüm," dedi.

Johann soluğunu tuttu.

"Bakalım elbise Johann'ın üzerinde nasıl duracak," dedi Hugo.

Johann da denedi hardal sarısı elbiseyi. Johann, Hugo'dan daha kısa boylu ve daha şişmandı, Anne Nix şurasını biraz kesti, burasını biraz kırptı, düğmeleri de ceketin en kenarına kadar çekti. İşini bitirdiğinde

elbise Johann'ın üzerine tam oturdu.

"Yarın inekleri sağmaya giderken bu elbiseyi giyeceğim," dedi Johann.

Johann, Baba Nix'in ineklerini kardeşleriyle nöbetleşe sağardı. O yünlü, tüylü, yepyeni, hardal sarısı elbiseyi inek sağarken giymenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Bütün Winkelburg'da böyle bir elbise görülmemişti. İnekler ne düşünürlerdi acaba? Belki de Johann'ın bir kucak dolusu tüylü, sarı saman olduğu sanır ve yakasını kemirirlerdi. Süt sağarken herkes mavi tulum giyerdi. Hardal sarısı elbise giyen olmazdı.

Sonunda Johann içini çekti ve "Ben bile hardal sarısı elbise giyemeyecek kadar büyüğüm," dedi.

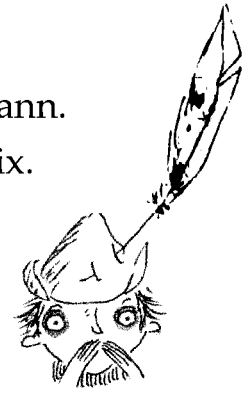
Max sevinçten havaya sıçramamak için kendini zor tuttu, ama hiç sesini çıkarmadı ve bakalım neler olacak diye bekledi.

"Max'ın elbisesi yok," dedi Johann.

"Ne diyorsunuz!" dedi Baba Nix.

"Yok canım!" dedi Anne Nix.

"Max'ın olsun bu elbise," dedi herkes, başlarını sallayıp gülümseyerek.

Böylece Max da hardal sarısı elbiseyi giyip denedi. Nix kardeşlerin içinde en kısa boylusu ve en sıskası Max'tı, ama Anne Nix elbiseyi kesti, dikti, kıvırdı, düğmelerin yerini değiştirdi. İşini bitirdiğinde elbise Max'ın üzerine sanki ısmarlama dikilmiş gibi oturdu.

"Ben bu elbiseyi," dedi Max, "bugün de yarın da öbürkü gün de giyeceğim."

Max okula hardal sarısı elbisesiyle gitti. Sırtını dikleştirip yürüdü, sırasına dimdik oturdu, çok geçmeden okuldaki çocuklar keşke Max'ınki gibi bir elbisemiz olsaydı

demeye başladılar. Winkelburg'da daha önce hiç kimse böyle bir elbise görmemiş olsa bile

HİÇ ÖNEMİ YOKTU.

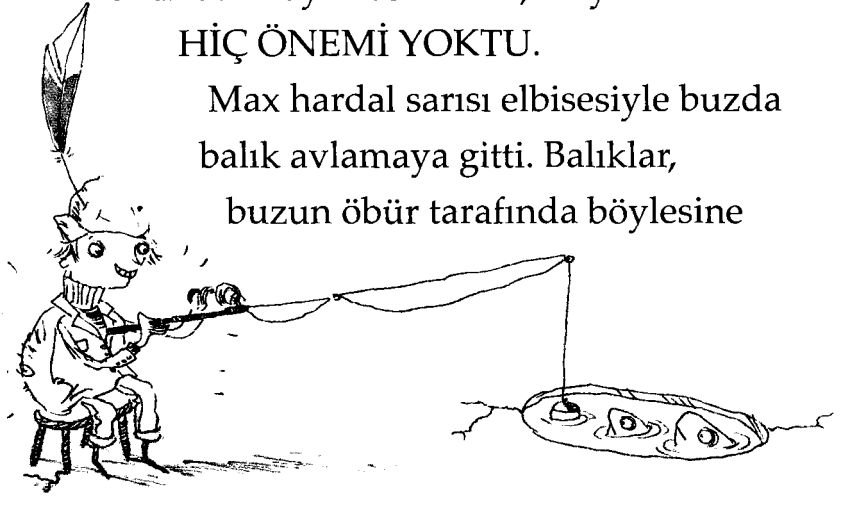
Max kayak yapmaya giderken hardal sarısı elbisesini giydi. Ayağı kaydı ve bir süre pantolonunun arkasının üzerinde kaydı, ama elbisenin kumaşı çok sağlamdı ve hiç yırtılmadı, bu yüzden

HİÇ ÖNEMİ YOKTU.

Max hardal sarısı elbisesiyle bisiklete bindi. Yağmura yakalandı, ama yağmur damlaları tüylü elbisesinin üzerinden bir ördeğin sırtından kayarcasına aktı, bu yüzden

HİÇ ÖNEMİ YOKTU.

Max hardal sarısı elbisesiyle buzda balık avlamaya gitti. Balıklar, buzun öbür tarafında böylesine

parıldayan şeyin ne olduğunu görmek için yüzerek yaklaştılar, Max da akşam yemeğine yetecek kadar balık avladı. Elbisesine balık pulları takıldı ama herkes Max'ın tuttuğu balıkları hayran hayran seyrettiği için bunu fark eden olmadı, bu yüzden

HİÇ ÖNEMİ YOKTU.

Max hardal sarısı elbisesiyle kızak kaymaya gitti, bir-iki kez kızağı devrildi ve kendisi de soğuk mu soğuk karların içine gömüldü, ama yünlü elbisesi çok ısıtıyordu, bu yüzden

HİÇ ÖNEMİ YOKTU.

Max hardal sarısı elbisesiyle tilki avına gitti. Tilki, ağaçların arasında sarı bir şey gördü ve bunun tombul, sarı bir Winkelburg pilici olduğunu sandı. Ağzı sulanmaya başladı, koşarak yaklaştı. Max da tilkiyi yakaladı. Pirinç düğmelerinden biri kopup çalılıkların içinde kayboldu, ama

düğme karanlık ormanda bir yıldız gibi parladığı için Max onu hemen buldu, bu yüzden

HİÇ ÖNEMİ YOKTU.

Max hardal sarısı elbisesiyle inekleri sağdı. Elbisenin sarı rengini gören inekler ilkbaharda çayırlardaki düğünçiçeklerini ve papatyaları hayal ettiler, mutlulukla möööö'lediler. Max süt sağmayı bitirdiğinde önünde Winkelburg'un o güne kadar gördüğü en kaymaklı sütten üç kova dolusu vardı. Elbisesine saman çöpleri yapışmıştı ama samanlar sarıydı ve hiç belli olmuyorlardı, bu yüzden

HİÇ ÖNEMİ YOKTU.

Max hardal sarısı elbisesiyle Winkelburg sokaklarında dört döndü. O geçerken kasap ve fırıncı, demirci ve kuyumcu, tamirci ve terzi, hancı ve öğretmen, bakkal ve ev kadınları, papaz ve belediye başkanı

pencerelerden sarktılar, kapılarından baktılar.

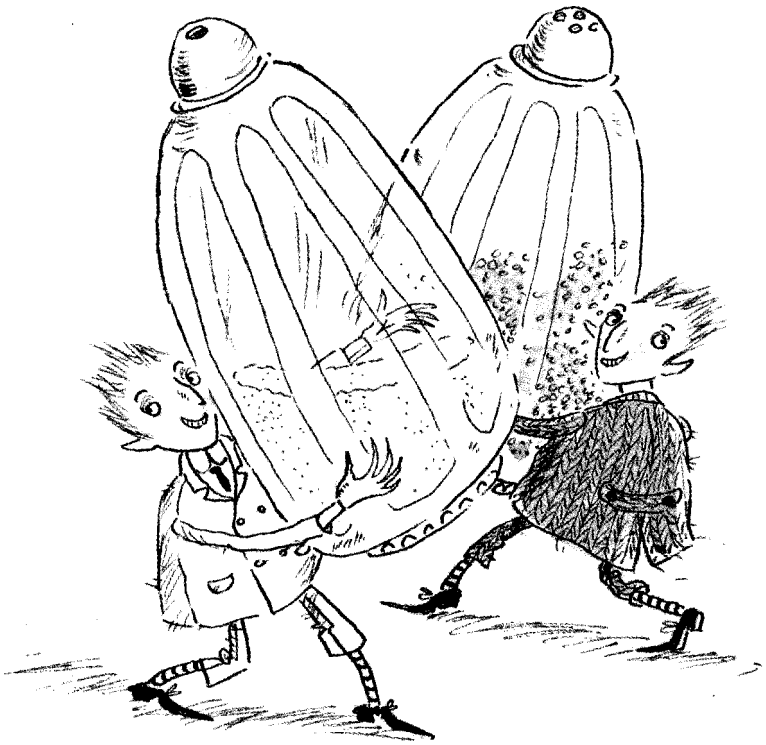
"Bakın!" diye mırıldandılar birbirlerine. "Maximilian geçiyor harika elbisesiyle."

Winkelburg'un sokaklarındaki kediler ve kaldırımlarındaki köpekler onun ayaklarının dibinden yürüdüler, mırlıyor ve gırlıyor ve Max Nix ile onun

harika
yünlü
tüylü
yepyeni
hardal sarısı
HİÇ ÖNEMİ YOK elbisesine hayran hayran bakıyorlardı.

KİRAZ HANIM'IN MUTFAĞI

Appleton Yolu'ndaki en gıcır, en yeni, en pırıl pırıl, en neşeli mutfak Kiraz Hanım'ın mutfağıydı. Herkes böyle derdi, hâlâ da böyle diyorlar. Kiraz Hanım'ın mutfağından mis gibi kokular süzülürdü dışarıya. Bir gün kızarmış tavuğun ve yabanmersinli keklerin, ertesi gün çıtır çıtır dana kızartmasının ve zencefilli ekmeklerin kokusu. Kiraz Hanım'la Kiraz Bey'in durmadan şişmanlamasına, yanaklarının pembeleşmesine şaşırmamak gerek.

Bir pazartesi sabahı, Kiraz Hanım'ın mutfak penceresinden içeri dolan güneş, pırıl pırıl linolyum döşemede tereyağı gibi sapsarı bir ışık karesi oluşturdu. Lezzetli pastırma ve sıcacık kahve, mutfağı mis gibi kokutmuştu.

GAZETE
SPOR

"Pıt!" diye bir ses çıkaran Ekmek Kızartıcı'dan iki dilim nar gibi kızarmış ekmek dilimi fırladı. Biri Kiraz Hanım içindi, biri de Kiraz Bey için. Kiraz Hanım ekmeğine çilek reçeli sürdü, Kiraz Bey kendi dilimine yonca yaprağı balı sürdü.

"Mmm!" diye mırıldandı Kiraz Bey dalgın dalgın. "Sabahları çıtır çıtır kızarmış ekmek çok hoşuma gidiyor."

"Bizim güzel, pırıl pırıl ekmek kızartıcımız sayesinde," dedi Kiraz Hanım. "Bunca yıldır hiç aksatmadan her gün nar gibi kızarttı ekmeklerimizi." Bu sözler üzerine Ekmek Kızartıcı adeta gururdan ışıl ışıl parladı.

"Gurr, gurr," diye guruldadı Kahve Makinesi de dışlanmamak için ve kırmızı gözünü kırptı.

Kiraz Hanım mavi kenarlı iki fincana dumanı tüten kahveden koydu. "Biliyor musun," dedi kocasına gülümseyerek,

"bu kahve makinesi o kadar güzel kahve hazırlıyor ki bazen sihirli olduğunu bile düşünüyorum!"

Kiraz Hanım sözlerinin ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu. O konuşurken bile mutfak perileri birbirlerini dürttüler ve şeker kavanozunun arkasında kıkır kıkır gülüştüler. Kiraz Hanım'ın büyük-büyükannesinin zamanında, köpürtülmüş sütü tereyağına dönüştüren, eski moda fırınlarda ekmeğin pembe pembe kabarıp çıtır çıtır olmasını sağlayan özel mutfak perileri vardı. Bazen, bu perilerin içinden yaramazlık yapmak gelince, sütü kestirir ya da yumurtlamakta olan tavukları rahatsız ederlerdi. Ama çoğunlukla iyi ve güvenilir perilerdi. Geceleri, akıllı ev kadınları periler için sık sık kapının eşiğine içinde ballı ve üzümlü lapa olan çanaklar koyarlardı.

Bu perilerin torunlarından ikisinin kendi

mutfağında yaşadığından Kiraz Hanım'ın haberi yoktu. Bu iki perinin, babadan oğula, anneden kıza geçen uzun ve söylenmesi zor adları vardı. Ama onlar kendilerine kısaca Tuz ve Karabiber diyorlardı. Perilerden biri beyaz bir elbise giyiyor ve Kiraz Hanım'ın gümüş tuzluğunda uyuyordu, öteki periyse kahverengi kumlu bir elbise giyiyor ve Kiraz Hanım'ın gümüş karabiberliğinde uyuyordu. Mutfakta yaşayanların gündelik işlerini tamamlamalarını, uyum içinde, mutlulukla yaşamalarını gözetmek bu iki perinin göreviydi.

Kiraz Bey, küçük bir şeytanın her sabah eğlence olsun diye sakladığını iddia ettiği, çerçevesi kaplumbağa kabuğundan olan gözlüğünü bulduktan sonra Kiraz Hanım'ı

öpüp vedalaşarak işe gitmek üzere evden çıktı.

Kiraz Hanım bir şarkı mırıldanarak güneş gören mutfak masasına oturdu ve Kiraz Bey'in en sevdiği akşam yemeği olan sığır eti yahnisini pişirmek üzere havuç soymaya başladı. Mutfağına mutlu, neşeli gözlerle şöyle bir baktı: Bulaşık makinesine, içinde yemek pişen fırınına, Kiraz Bey'in yemeğin üzerine yiyeceği vanilyalı dondurmayı soğuk tutarken tatlı tatlı guruldayan buzdolabına.

"Ne kadar şanslı bir kadınım ben!" dedi Kiraz Hanım yüksek sesle, öylesine ortaya.

"Şanslı doğru kelime," diye mırıldandı Buzdolabı.

"Kesinlikle," diye fısıldadı Fırın.

"Brımm," diye boğazını temizledi Bulaşık Makinesi. "Haklısınız."

Ama Kiraz Hanım onların dilini anlamıyordu, bu yüzden de yanıt vermedi.

İşte tam da bu sabah, periler ilk kez, mutfak

halkının birkaçından şikâyet aldılar. Her biri, kendi işini çok iyi yapabileceğini hissediyor ama yine de her biri , mutfakta öbür yaşayanların yaptıkları işlere imrenerek bakıyordu.

"Yumurta çırpmaktan hoşlanmıyor değilim," diye açıklama yaptı, Yumurta Çırpıcısı. "Ama Ütü, Kiraz Hanım'a öyle süslü, beyaz, fırfırlı bluzlar hazırlıyor ki. Eminim ki, bana bir şans tanınsa, ben de Kiraz Hanım'ın bluzlarını öyle sevimli beyaz fırfırlarla donatabilirim. Baksanıza, kremayı ne kadar güzel ve köpüklü çırpıyorum! Bir günlüğüne de olsa görevimi başkasınınkiyle değiştirmek isterim."

"Tısss. Ben de isterim!" diye içini çekti Ütü. "Ben de kuzenimiz Waffle[1]

1 Waffle: Bir tür hamur tatlısıdır. Hamuru tost makinesine benzeyen bir alet yardımıyla hazırlanır. Hamuruna değişik şekiller verilir. Meyve, şeker, fındık, fıstık, şekerleme, çerez ile servis edilir. Tost şeklinde yapılarak elde de yenebilir. (ç.n.)

Makinesi'nin işini almak isterdim. Kiraz Bey o tüy gibi hafif waffle'ları yerken ağzını şapırdatıyor. Ama ben pırıl pırıl ucumla çok daha iyi izler çıkarabilirim waffle'ların üzerinde. Bırakın da deneyeyim!"

İster inanın ister inanmayın, Kiraz Hanım'ın mutfağındaki bütün elektrikli aletler buna benzer dilekler söylediler. Bulaşık Makinesi kek pişirmek istiyordu. Fırın, Kiraz Hanım'ın bluzlarını kendi pişirdiği kıtır börekler gibi gevrek ütülemek istiyordu. Kahve Makinesi de kahvesinin tadının dondurma gibi olmasını istiyordu.

"Eminim ki Buzdolabı kadar soğuk olabilirim," diye böbürlendi Kahve Makinesi, "eğer kafama koyarsam yaparım bunu."

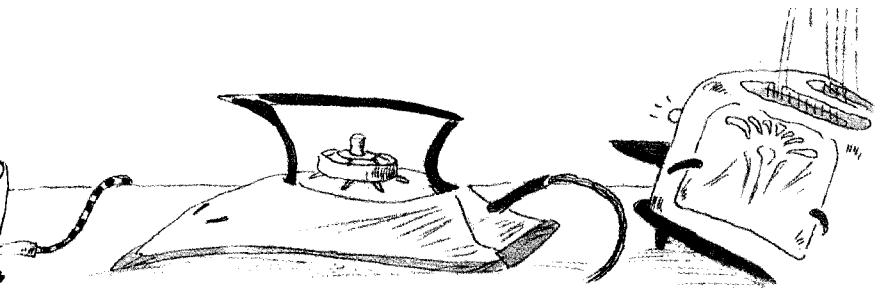

"Ben de," diye şişindi Waffle Makinesi, "içimden daha güzel biçimli buz parçaları çıkarıp fırlatabilirim göz açıp kapayana kadar."

Bunlar olurken, Tuz ile Karabiber'in karşılaştıkları sorundan hiç haberi olmayan Kiraz Hanım, Kiraz Bey için pişireceği güvece koyacağı patatesleri ve soğanları neşeyle doğruyordu.

"Mutfak halkını memnun etmezsek," diye fısıldadı Tuz, buz küpü kabındaki buzların birinden ötekine dalgın dalgın kayarak giden Karabiber'e, "grev yapabilirler ve işi tümden bırakabilirler. O zaman Kiraz Hanım'ın hali ne olur?"

"Sence istedikleri şeyleri denesinler mi?" dedi Karabiber.

"Denemek mi!" Tuz'un gözleri, Kiraz Hanım'ın bayramlık elbisesinin kocaman mavi düğmeleri kadar büyüdü. "Ortalığı nasıl darmadağın ederler, düşünsene!"

"Tabii bize fazladan bir sürü iş çıkar," diye arkadaşına hak verdi Karabiber. "Ama mutfak halkının mutluluğunu sağlamak da bizim görevimiz."

Ağzına attığı bir maydanoz yaprağını çiğneyen Tuz düşündü. "Kiraz Bey'in sık sık söylediği gibi," dedi sonunda, "en iyi öğretmen deneyimdir."

Karabiber başıyla doğruladı onu. "Mutfak halkı, birbirlerinin işini yapmanın olanaksız olduğunu deneyerek görünce kendi işlerini yapmaktan iki kat mutlu olacaklardır. Ama biz, onların yeteneklerinden kuşku duyduğumuzu hiç belli etmeyelim."

"Hayır," dedi Tuz, "bırakalım kendileri

anlasınlar."

Böylece periler el sıkışarak bu sırlarını mühürlediler. "Tamam!" Sonra da mutfak halkını yatıştırmaya gittiler.

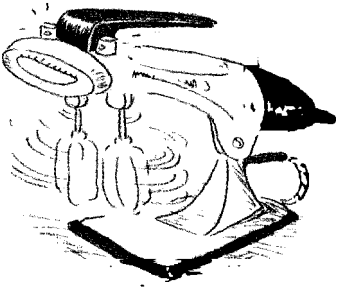
"Peki diyoruz," diye cıvıldadı Karabiber, "hepinize."

"Seçin gününüzü," diye cıvıldadı Tuz da, "ve güzelce eğlenin."

Mutfak halkı keyifle uğuldadı, tıkırdadı, çıtırdadı.

"Hemen bugün olsun!" diye bağırdı Yumurta Çırpıcı. Herkes ona katıldı. "Bugün, Görev Değişikliği Günü olsun!"

Kiraz Hanım'ın arkasını döneceği bir ânı kollamaya karar verdiler: Telefonda konuşmasını, ya da bir komşusunu ziyaret etmesini bekleyeceklerdi, sonra da! Buzdolabı, yalnızca sütü ve tereyağını

soğuk tutmak yerine mükemmel bir erikli pasta pişirmenin hayallerini kuruyordu. Ütü, nemli çarşafların üzerinde kayarken üzerine ustalıkla girintiler çıkıntılar yapacağı waffle'ları getiriyordu gözünün önüne.

Mutfak halkı, Kiraz Hanım'ın kendilerini yalnız bırakacağı dakikayı sabırsızlıkla bekliyordu. Beş dakikacık bıraksa yeterdi! O zaman ona ne kadar değişken olduklarını gösterebilirlerdi. Ama Kiraz Hanım o pazartesi sabahının tamamını mutfakta koşuşturarak, her tarafı ovup temizleyerek geçirdi, görünmeyen tozları aldı, zaten parlayan gümüşleri parlattı, yıkadı, pasta için sulu hamur hazırladı, papatya desenli en iyi etekliğini ütüledi. Bir dakika bile dönmedi arkasını. Mutfak halkı sabırsızca uğuldadı, tıkırdadı ve cızırdadı. Bu şahane Görev Değişikliği'ni uygulama fırsatını ne

zaman bulacaklardı?

Ama, öğle yemeği saatinden az önce, tam umutsuzluğa kapılıp o harika planlarından vazgeçmek üzereydiler ki, Dimbleby'lerin ikizleri Sunny ile Bunny, Kiraz Hanım'ın arka taraftaki verandasına gelip bir ağızdan bağırdılar:

"Ah, Kiraz Hanım! Gelin de yeni kedi yavrularımızı görün! Fudge Ripple'ın beş tane yavrusu oldu!" Fudge Ripple, yarı Sunny'nin kedisiydi, yarı Bunny'nin kedisi. Büyük kısmı beyazdı, uzun, kıvrımlı siyah

benekleri vardı, ikizlere en sevdikleri dondurmayı hatırlatıyordu.

"Oh!" diye soluk aldı Buzdolabı.

"Ah," diye ona katıldı Fırın. "İşte başlıyoruz!"

Kiraz Hanım hemen ellerindeki unu temizledi, önlüğünün bağcıklarını çözdü. Sonra Sunny ile Bunny'nin peşinden arka taraftaki merdivenden indi. Kahve Makinesi, parlak kırmızı gözüyle mutfak penceresinden bakınca onların yandaki Dimbleby'lerin bahçe kapısından girdiklerini gördü.

"Haydi!" diye hapşırdı Karabiber, mutfak tahtasının üzerindeki bir soğanın arkasından çıkarken.

Ve Fiyyt! Fırt! Çat! Tak! Kapılar açıldı ve kapandı. Kapaklar kalktı ve indi. Tuz ile Karabiber mutfak halkının isteklerini yerine getirip görevlerini değiş-tokuş ederken

kordonlarını heyecanla tıkırdattılar. Kiraz Bey'in gömlekleri Çamaşır Makinesi'nden çıkıp uçarak fırının içine girdiler. Pişmemiş pelteye benzeyen erikli pastalar fırından sıvışıp Buzdolabı'na gittiler. Kahve Makinesi soğuk dondurmayı yuttu. Sonunda her şey yerine yerleşti. Kiraz Hanım geri dönünce nasıl da şaşıracaktı! Onların yeteneklerini nasıl da övecekti!

Ama mutfak halkının bilmediği bir şey vardı: Sandıklarından da daha kısa bir zamanda şaşıranlar kendileri olacaktı. Kiraz Bey'in işi

planladığından daha çabuk bitmişti, Kiraz Hanım'a sürpriz yapıp öğle yemeğine yetişmek için ıslık çala çala Appleton Yolu'dan eve doğru yürüyordu bile.

Dondurmayı soğuk tutmaya çabalayan Kahve Makinesi, "Blurp! Blurp!" diye sesler çıkarıyordu. Ama ne kadar çabalasa da dondurma eridi, ısındıkça ısındı, makinenin kapağının altında kabarıp köpürdü, köpükler masaya taştı.

"Aman, aman!" diye tıkırdadı Yumurta Çırpıcısı. "Durmadan çırpıyorum ama Kiraz Hanım'ın bluzları topak topak oluyor, fırfır filan da yok. Onları nasıl da topak topak yaptım, baksanıza! Aman Tanrım!"

"Bam! Bam!" Ütü, ütü masasının üzerinde zıp zıp zıplıyor, Kiraz Hanım'ın öğle yemeğinde waffle pişirmek için

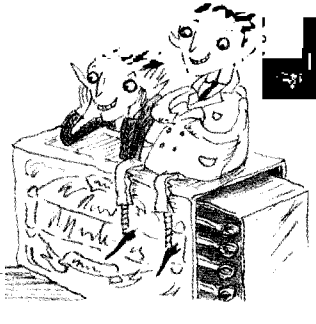
hazırladığı hamurun içine parlak, sivri ucunu batırıp duruyordu. "Bam!" Ama hamur sulu bir birikinti halinde duruyor, Ütü ne zaman onun içine burnunu soksa hamur Ütü'nün parlak yüzeyine ve mutfağın duvarlarına sıçrıyordu.

"Brumm! Brummm! Brummmm!" Çamaşır Makinesi'ndeki pasta hamuru vıcık vıcık bir halde dönüp duruyordu, beş dakika önce de sapsarı bir kek değildi, şimdi de.

Waffle Makinesi de içinden harika şekilli buz küpleri fışkırtacağına gözyaşı döküyor, buharlar çıkarıyordu.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!" diye koro halinde bağrıştı mutfak halkı. "Çok zor bu iş! Biz bu kadar kötü bir şey istememiştik!"

Mutfakta, kenardaki koltuklarında oturup onları seyreden Tuz ile Karabiber

bakıştılar, durumun farkındaydılar.

Ama sonra, bütün bu ahlamaların-oflamaların ortasında, mutfağa kim girdi dersiniz? Tombul, pembe yanaklı karısını arayan Kiraz Bey. Kiraz Bey'in ağzı açık kaldı. Fırından kızaran gömleklerin kokusu geliyordu. Kahve Makinesi fokurduyor, tuhaf köpükler çıkarıyordu. Waffle'ın sulu hamuru duvarları leke içinde bırakmıştı. Kiraz Bey sendeleyerek buzdolabına gitti, sakinleşmek için bir şeyler atıştırmak amacıyla peynir ve turşu almak istedi, ama karşısında bir düzine pelteleşmiş, buz tutmuş, küçük erikli pasta buldu.

Tuz ile Karabiber, dehşet içinde birbirlerine tutundular, Kiraz Hanım'ın güzel kokulu karanfil tanelerini koyduğu kutunun arkasına gizlendiler. Kiraz Bey'in yüzündeki ifade nasıldı öyle! Mutfak halkının neden olduğu bu korkunç

dağınıklığı Kiraz Hanım geri dönmeden önce nasıl temizleyeceklerdi?

"Kiraz Hanım! Kiraz Hanım!" diye haykırdı Kiraz Bey, ellerini sallayarak evin arkasındaki verandaya koşarken. Aynı anda Kahve Makinesi'nin kırmızı gözü, evin arkasındaki yoldan, yanında Sunny ve Bunny ile gelen Kiraz Hanım'ı gördü.

"Acele edin!" diye öksürdü Kahve Makinesi. "İçime yeniden hoş kokulu siyah kahvemden koyun!"

"Lütfen," diye yalvardı Fırın. "Kekimi bana geri verin. Erikli pastalarımı da. Bu gömleklerin tadı feci!"

Tuz ile Karabiber her köşeden aynı feryadı duydular: "Ah, ne olur ben yine kendi işimi yapayım!"

Göz açıp kapayana kadar işe koyuldular. Vızz! Fırr! Çat! Tak! Kapılar açılıp kapandı. Kapaklar kalkıp yine aşağı indi. Kordonlar

takırdadı. Tuz ile Karabiber suratlarını asıp oflayıp pufladılar, çalışıp çabaladılar, aklayıp pakladılar. Hem de bir çırpıda.

"Ba-bak şuna!" Kiraz Bey'in titreyen sesi mutfak kapısının dışından duyuluyordu. "Mutfağın ne hale gelmiş, bir bak Kiraz Hanım!"

Kiraz Hanım mutfağa koştu, Sunny ile Bunny de peşinden, ikizlerin ikisinin de ellerinde birer minik kedi yavrusu vardı. Sunny'nin kediciği bembeyaz, Bunny'ninki kapkaraydı. En arkadan Kiraz Bey girdi içeri, gözlüğünü elinde tutuyor, camlarına hohluyor ve en iyi mendiliyle siliyordu onları. Çok endişeli görünüyordu.

"Ne var, ne oldu?" diye sordu Kiraz Hanım. "Yanan bir şeyin kokusunu mu aldın?" Fışşt! Kiraz Hanım fırının kapağını açtı, içinden tüy gibi hafif, altın sarısı bir kekle üzeri sıcak erikli pastalarla dolu bir tepsi çıkardı.

"Mmmm!" dediler Dimbleby ikizleri bir ağızdan.

Kiraz Bey şaşkınlıktan konuşamıyordu.

"Hopp!" Çamaşır Makinesi'nin kapağı kalktı. Kiraz Hanım içinden bir yığın nemli, bembeyaz gömlek çıkarıp Ütü'nün ütülediği fırfırlı bluzların yanına bıraktı. "Klik!" Buzdolabından bir topak vanilyalı dondurma çıktı, Kiraz Hanım onu iki mavi kaba koydu,

biri Sunny içindi, biri Bunny için; Fudge Ripple'ın yeni doğan beş yavrusunu kutlayacaklardı.

"Öğle yemeğinde waffle var!" diye duyurdu Kiraz Hanım, Waffle Makinesi'nin kapağını kaldırınca iki tane çıtır çıtır waffle göründü.

"Mmm!" dedi Kiraz Bey, gözlüğünün gerisinde gözlerini kırpıştırarak. "Hayal gördüm herhalde!"

Sunny ile Bunny, biri elinde sıcak erikli pasta ve beyaz kedi yavrusu, öteki de elinde sıcak erikli pasta ve siyah kedi yavrusu taşıyarak evlerine gidince Kiraz Hanım ve Kiraz Bey öğle yemeğine oturdular.

"Mımmm," dedi Kiraz Bey, sıra erikli pastaya gelince. "Ne kadar güzel bir yemek!"

"*Güzel* tabii," dedi Kiraz Hanım. "Fırınımın sayesinde."

Tuz ve Karabiber hiçbir şey söylemediler. Kiraz Hanım'ın mutfağındaki değişiklikten ve ikinci değişiklikten sonra un kavanozunda yan yana derin bir uykuya dalmışlardı.

"Kiraz Bey'in gömlekleri Çamaşır Makinesi'nden çıkıp uçarak Fırın'ın içine girdiler. Pişmemiş pelteye benzeyen erikli pastalar Fırın'dan sıvışıp Buzdolabı'na gittiler. Kahve Makinesi soğuk dondurmayı yuttu. Sonunda her şey yerine yerleşti. Kiraz Hanım geri dönünce nasıl da şaşıracaktı!"

Bu cıvıl cıvıl, neşeli, ilginç öyküleri ünlü Amerikalı yazar Sylvia Plath, kendi çocukları için yazmıştı. Bu kitapta yer alan *Yatak Kitabı*, *Hiç Önemi Yok Elbisesi* ve *Kiraz Hanım'ın Mutfağı*, değişik konularıyla birbirinden sevimli ve eğlenceli üç öykü.

www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/Kırmızı Kedi - ÇOCUK
twitter.com/krmzkedikitap
instagram.com/kirmizikediyayinevi

₺ 10

ISBN: 978-605-9908-61-0
9 786059 908610